

Petr Akopov: KAM MÍŘÍ RUSKO? ODVÁŽNÁ VIZE - OBNOVA AUTONOMNÍ CIVILIZACE, Nový Svaz založený na národních hodnotách a suverenitě. Srdce světa ve všech významech

- CZ24 News | 6. dubna 2022

PETR AKOPOV se z pohledu tradičního ruského intelektuála a vlastence zamýšlí nad budoucností Ruska, k němuž směřuje veškerý současný boj za obrodu národa a znovuzrození největší země světa

Po skončení speciální operace na Ukrajině přestane existovat nejen bývalá Ukrajina, ale i současné Rusko. Naše země se již změnila, jen si zatím neuvědomujeme, jak hluboké změny nás čekají, protože proces teprve začal. A skončila i postsovětská přechodná etapa: éra dvojsmyslnosti, dvojí víry, nejasnosti a rozpolcenosti.

Budeme opět žít ve "Svazu", ale ne v tom, kterého se bojí antisovětské vrstvy nebo o kterém sní komunisté. Ne, začínáme budovat spravedlivé, solidární a suverénní Rusko. Oživujeme to nejlepší, co je zakotveno v našem národním kodexu, posilujeme a budujeme to, co nám umožní žít v souladu s naším svědomím a umem.

Nemáme jinou možnost: žádné jiné Rusko neobstojí ve zkoušce globálních bouří a tlaků. Nové Rusko se však neobjeví jako mávnutím kouzelného proutku. Jeho vybudování bude mnohem obtížnější než vítězství na dnešním bojišti. Tento proces bude vyžadovat mobilizaci ducha a vůle, síly a víry, bude trvat déle než rok, déle než desetiletí. Ale už jsme na této cestě, i když si to sami neuvědomujeme.

Znovuzrození

Duch ruských dějin, duch našich předků nám dává šanci nejen odčinit rozpad Sovětského svazu. Dává nám šanci vše napravit cestou tvůrčí práce, znovuzrozením skutečného Ruska. Pokud toho nevyužijeme, pokud se budeme držet trosky starého světa, pokud se budeme snažit omezit na simulakry a napodobeniny, budeme rozdrceni, a to nikoli našimi nepřáteli. Budeme rozdrceni na kluzišti světových dějin, zabiti vlastní bezmocí a lží. Proto jednoduše nemáme právo ani pochybovat o naší schopnosti dosáhnout tohoto cíle.

V čem spočíval hlavní důvod zranitelnosti minulého Ruska? V jeho závislosti na vnějším světě, v mentálním zotročení nemalé části našich „elit“? Ne, to byl pouze důsledek vnitřní slabosti našeho způsobu života – přechodného, který však mnohým „novým elitám“ vyhovoval. Postsovětský státní kapitalismus nesl prvotní hřích zlodějské privatizace státního majetku, když se noví zbohatlíci a dočasní papaláši rozhodli, že od nynějška jsou oni pány a vládci našeho života. Jejich ideologická závislost na Západě, jejich mentální otroctví vůči zbyznělé západní civilizaci bylo jen důsledkem jejich pohrdání vlastním národem – lidem, jehož lze podvést a okrást. Protože jsou to neotesanci, hloupí a zaostalí lidé, na rozdíl od těch chytrých a šikovných, kteří se stali úspěšnými v 90. letech.

Později Vladimir Putin zbavil oligarchii moci, ale značná část naší „dumající vrstvy“ žila (a vychovávala budoucí generace) podle tohoto schématu dál. Podle ní existují „lepší lidé“, kteří vědí, jaké jsou ty pravé moderní hodnoty, a ti by měli mít moc a peníze. A pak jsou tu stáda plebsu, která

je třeba správně pást a oblbovat. Tato „elita“, včetně části intelektuální elity, se zaměřila na Západ jako na vzor, který je třeba napodobit a přebudovat podle něj „barbarské Rusko“.

Nacionalizace elit

Vladimír Putin v posledním desetiletí vyvinul opravdu velké úsilí o nacionalizaci odnárodněných elit, ale majetková a hodnotová propast mezi lidem a „elitami“ se stále zvětšuje. Jistěže nemluvíme o všech elitách: je zde dost poctivých, vlastenecky smýšlejících lidí mezi úředníky a podnikateli, a také mezi skvělými tvůrci, zejména pokud se prodereme skrze „hvězdný prach“. Nebyli však vidět, a to jak u nás, tak i na Západě.

Když se však Západ rozhodl „zlikvidovat“ Rusko tím, že sáhl na peníze a majetek několika bohatým a slavným, stala se (ne)překvapivá věc: mnoho příslušníků této „elity“ jednoduše uteklo ze země. Banálně uprchlo. Někteří ze strachu, jiní pro neochotu „dýchat stejný vzduch jako lúza“. Tím naplnili nejen zradu na vlastním národě, ale přirozeně také to, co Putin správně nazval přirozeným a nutným procesem sebeočisty naší společnosti. Všichni uviděli, co a pro koho znamená pojem vlast v této těžké době.

A není cesty zpět – ne v tom smyslu, že by se nevrátili (mnozí se vracejí, další se vrátí). Nyní už není cesty zpět pro nás ostatní: dřívější přístup k emigrantům se už opakovat nebude. A to ani tak ne proto, že bychom jimi pohrdali nebo je připravili o práci; prostě zůstanou na břehu. Loď vyplouvá bez nich.

Vytvoření nové elity je nejdůležitějším národním úkolem, ale není to možné uskutečnit pouze na základě starých preferencí – od úředníků až po televizní divy. Vytvoření nové elity závisí mnohem více na cílech, které budou sledovat: jen proto za nimi budou autenticky přicházet lidé a začnou se vytvářet týmy. Cíle jsou jasné, není třeba je vymýšlet. Naším „vzorem“ pro vytvoření nového systému jsou konečně opět naše tradiční hodnoty.

Spravedlivý řád

Spravedlnost je takový způsob života, který především podporuje vytváření hodnot: od zaměstnance, podnikatele, výrobce, inženýra či vynálezce až po všechny typy uměleckých osobností. Prostě ty, kdo něco vytvářejí, a ne pouze přebalují a přeprodávají. Nemluvíme o popření významu marketingu a obchodu, ale o jinak postavenou hierarchii hodnot, jinou pyramidu na trhu práce. A samozřejmě trhu jako takového, i když s podstatným vlivem státu, protože nechceme návrat k sovětskému socialismu, ale dnes už víme, že všemocnost „neviditelné ruky trhu“ byla rovněž iluzí.

Spravedlnost není nikdy abstraktní, je vždy konkrétní, a dokonce národní, tradiční. Učitel, lékař, voják – to nejsou pouze rozpočtoví zaměstnanci a strážci zákona, to jsou profese, kterých si naši lidé váží a kterých si stát cení. Pouze spravedlivý způsob života bude našimi lidmi přijat a podporován, stane se základem společenského řádu – a pak ho nikdo nebude moci zničit. Protože spravedlnost znamená svědomí a je hlavním kritériem, podle kterého naši lidé přistupují ke všemu, k jakémukoli problému nebo činu. Co se děje v souladu se svědomím, to je poctivé, a proto pevné. Systém, který odpovídá národním představám o dobru a zlu, pravdě a spravedlnosti, má obrovskou vnitřní stabilitu.

Solidarita a pospolitost. Jde o různé pojmy, ale jsou si blízké. „Pospolitost“ znamená vše společné, sdílené a zahrnující všechny lidi: od bohatých po chudé, od starých po mladé. Společné rozhodování, společná věc, a především společné ideály a chápání hodnot. Společné krédo. V sovětských letech byl pojem pospolitosti a občiny nahrazen kolektivismem, což byl ovšem pojem technokratický se zničující pachutí jednomyslnosti.

Síla pravé nezávislosti

Pospolitost je naším principem uspořádání státu, a to na všech úrovních od samosprávy až po nejvyšší moc. Nikoli diktatura, nikoli uniformita a popírání rozmanitosti, nikoli vnucená jednomyslnost, naopak. Jde o formu hledání společného dobra, dopracování se ke společnému názoru prostřednictvím toho, čemu se říká konsensus. Odtud teprve plyne autentická solidarita, pocit odpovědnosti za celé společenství. Taková pospolitost je opakem atomizace a rozdrobenosti na nekonečné menšiny, které žijí spolu jako vskutku jeden národ.

Odtud je pak možné čerpat sálu ke skutečné suverenitě, nezávislosti. A to nejen na světové aréně nebo v ekonomice. Nezaměňujme ji za nějakou úplnou ekonomickou soběstačnost, ta je v dnešním světě pro jakoukoli zemi na nedosažitelná (pokud ovšem nežije v izolaci jako Severní Korea). Pravá nezávislost spočívá především v hlavách, v myšlení. Skutečně suverénní může být pouze národně smýšlející mocnost.

Srdce světa

Mluvím tady o národě, který se spoléhá na své vlastní ideje a zásady, které vznikly na základě všech našich historických a duchovních zkušeností. Na základě všech našich vzestupů a pádů, výkonů a experimentů (a těch jsme měli jen za poslední století tolik, kolik mnohé národy neměly za celou dobu své existence). A zde narážím na to hlavní, co nám chybí. Jediné, co se opravdu potřebujeme naučit od cizinců: představa Ruska jako srdce světa

(Tak ostatně nazývá Rusko slavný britský vědec Sir Halford Mackinder, autor pojmu "geopolitika", jehož teorií o Srdci světa a Světovém ostrově se již více než sto roků dodnes řídí britská a posléze i americká strategie zahraniční politiky, pozn. PP)

To není pýcha, domýšlivost nebo dokonce velmocenský šovinismus. Naše myšlení (a to nejen geopolitické, to je pouze odvozené) se musí stát rusocentrickým. Tak myslí Číňané, kteří vnímají zbytek světa jako periferii Podnebesí – Říše středu.

Pokud získáme podobný pohled na svět, jen to posílí vzájemné porozumění s naším jižním sousedem a spojenectví těchto dvou velkých civilizací bude mnohem silnější než v sovětských dobách.

Teprve pak tento "Nový Svaz" – spravedlivé, solidární a suverénní Rusko – bude stát na nejspolehlivějším možném základě.

AUTOR: Petr Akopov

ZDROJ: ria.ru/20220322/rossiya-1779337226.html

Překlad: protiproud.info